

SVĚT PODLE NORMA

OBRAŽDĚNÍ

SVĚT PODLE NORMA

MŮŽE ZPŮSOBIT PODRÁŽDĚNÍ

SVĚT PODLE NORMA

MŮŽE ZPŮSOBIT PODRÁŽDĚNÍ

JONATHAN MERES

Přeložil Richard Podaný

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2012 Jonathan Meres
All rights reserved.

Z anglického originálu *The World of Norm: May cause irritation*
(Published by Orchard Books, London, 2012)
přeložil © 2015 Richard Podaný
Redakce: Viktor Janiš
Jazyková korektura: Hana Musilová

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-268-9

Ještě jednou díky mé skvělé redaktorce Catherine.
Ne že by tekst nějakou rosáhlou redacki vižadoval.

Věnuji Fioně – protože já za to stojím.

KAPITOLA 1

Že ho čeká den blbec, to Normovi došlo, když se probudil a zjistil, že stojí u pokladen v supermarketu a je úplně nahatý.

„Bohužel, tohle se nesmí,“ povídá pokladní.

„Pardón?“ podivil se Norm.

„Je to naprosto proti všem pravidlům.“

„A co jako?“ zajímalo Norma. „Nakupovat bez šatů?“

„Ne,“ vysvětlovala prodavačka. „Mít v košíku deset položek. Tato rychlopokladna je určena pro zákazníky s devíti položkami nebo méně.“

Norm to fofrem spočítal. No jasně, v košíku má deset položek – a do jedné to jsou samé levné supermarketové značky.

„No tak sorry, já dám jednu věc zpátky,“ navrhl.

„Na to je pozdě,“ namítla prodavačka.

„Cože?“ povídá Norm se stále silnějším pocitem, že se mu to zdá.

„Na to je pozdě. Budu vás muset požádat, abyste odešel.“

„To jako vážně?“ ujišťoval se Norm.

A pokladní, jako by mu chtěla předvést, jak moc vážně to myslí, stiskla nějaké tlačítko a promluvila do mikrofónu. „Prosím ochranku na pokladnu tři, opakují, ochranku na pokladnu tři.“

„Ale já...“

„Odstupte od pokladny,“ ozval se zvláště povědomý hlas. „Máte na to deset vteřin.“

Norm se otočil a uviděl, jak se k němu blíží zvláště povědomý pracovník ochranky. „Tati! To jsem já, Norman!“

Jenže táta si toho ne-
všímal. „Tohle si
vezmi,“ prohlásil,
podal Normovi
krabici laciných
supermarketo-
vých čokoládo-
vých lupínek
a postrkoval ho
k východu.

„Ne, díky, já ne-
mám hlad,“ namí-
tal Norm.

„To není k jídlu,“ prohlásil
táta. „To je k tomu, aby sis tím zakryl...“

„A jo, takhle,“ přikývl Norm a najednou se rozpomněl,
že je nahatý.

Co se to tu děje? nechápal. A proč je táta oblečený jako
černý šerif? To jde někam na maškarní? Pokud ano, tak
oblíknout se za příslušníka ochranky ze supermarketu je
dost trapný nápad. Samozřejmě pokud to není tematický
maškarní ples a téma nejsou supermarkety. Nebo
ochranky. Ale upřímně řečeno ani jedno nezní moc
pravděpodobně.

„Tudy, prosím,“ prohlásil táta zdeředly.

Vedl Norma ven z obchodu, Norm na sobě měl jenom
strategicky umístěnou krabici čokoládových lupínek

a foťáky vesele cvakaly. Lidi se seběhli, aby jim to drámo neuteklo, a už bylo slyšet i kvílení policejních houkaček, z dálky, ale pořád silnější a silnější.

„Není ti nic, **Normane?**“ ozval se další zvláště povědomý hlas.

Norm se rozhlédl a spatřil Chelsea, svou příležitostnou sousedku, jak se culí od ucha k uchu. Horší ovšem bylo, že to celé natáčí na mobil. Pokud vůbec je možné, aby to začalo být ještě víc ponižující, tak se právě stalo.

„Koukám, že ti stačí jenom to nejmenší balení,“ zasmála se Chelsea.

Norm cítil, jak rudne. „Jak jsi nám tohle mohl udělat, Normane?“ zeptal se ještě další zvláště povědomý hlas.

Byla to Normova máma. Vedle ní uviděl Norm svého prostředního bratra Briana a vedle Briana svého nejmladšího brášku Dava.

„Zostudil jsi celou naši rodinu,“ prohlásila máma vážným tónem.

„Kdepak, to ne,“ vypískl Dave. „Je to ohromná legrace!“

„Sklapni, Dave!“ sjel ho Brian.

„Na mou duši, broučku, je to hrozně trapné,“ dodala máma.

„Já za nic nemůžu, mami!“ hájil se Norm. „Nikde jsem tu neviděl ceduli ,Zákaz nakupování na Adama!“

„Cože?“ nechápala máma. „Ale ne, já jsem myslela, že je hrozně trapné, když nakupuješ zrovna tady. Obyčejně přece chodíme do Teska. Co si o nás u všech všudy pomyslí sousedi?“

„Maminka má pravdu, Normane,“ přisadil si táta. „Tak zle na tom přece rozhodně nejsme, nemám pravdu?“

Norm se na něj chvíličku díval. Kdyby mu krucitrldo nedali padáka, tak by se nic z tohohle všeho v první řadě vůbec nestalo, krucitrldo.

„No, nevím, tati. Co myslíš ty?“

Ale než stačil táta odpovědět, s kvílením u nich zastavil policejní vůz a ze dveří na straně u řidiče vystoupil pes.

„Jste zatčen za to, že jste u pokladny pro devět nebo méně položek měl v nákupním košíku deset položek,“

povídá pes. „Máte právo nevypovídat. Cokoli řeknete, může být později použito proti vám.“

Takže se Norm rozhodl, že nic nevypoví. I když po pravdě řečeno, nic by ze sebe nedostal, i kdyby chtěl. Začala se mu nějak motat hlava a byl malátný. Jako kdyby

měl omdlít. Těžko říct, co ho dostalo víc, jestli to, že pes řídí policejní auto, anebo že policejní auto řídí **mluvící pes**.

„Normane?“ řekla máma. Ale to se už Normovi změnily nohy v žužu a on se zhroutil jako třaslavá hromádka sulcu na podlahu.

KAPITOLA 2

„Normane?“ oslovila ho máma znovu. „Už musíš vstávat, kotě.“

Norm zaskučel.

„Ale ano, vstávat a cvičit,“ dodala máma a mírně mu zacloumala ramenem.

Norm pořád nejevil žádné známky toho, že by se probíral.

„Musíš se už obléct.“

To zabralo. Norm se bleskově posadil.

„Kde mám ty čokokřupky?“ zeptal se a začal zděšeně šmátrat kolem sebe po posteli.

„Cože?“

„Tu krabici?“ vysvětloval Norm. „Potřebuju ji!“

„A k čemu?“

Norm se podíval dolů a těžce se mu ulevilo, když zjistil, že na sobě má pyžamo.

„Eee... k ničemu.“

„Tady se asi někomu něco zdálo!“ zasmála se máma.

Norm se rozhlédl. Kolařské plakáty na stěnách? Souhlasí. Hromada kolařských časáků na nočním stolku? Souhlasí. Speciální přilba pro horská kola pověšená vedle dveří? Souhlasí.

„Mami, a není **tohle** sen?“

„Co prosím?“

„Není tohle sen?“ vyzvídal Norm. „Třeba se mi **zrovna** zdá, že se mi tohle zdá.“

Máma se usmála.

„Nebo se to zdá tobě, mami,“ rozvíjel to dál. „Třeba jsem *ve tvém snu*. Třeba nic z tohohle neexistuje.“

„A třeba bys asi měl padat z postele,“ upozornila ho máma. „Už je skoro deset!“

„Já myslel, že je sobota.“

„Taky že je.“

„Tak proč musím vstávat?“

„Protože přijede návštěva, copak ty jsi zapomněl?“

„Aúúú, to ne!“ zakvílel Norm.

Teď už věděl naprosto jistě, že tohle není sen. Je to

totálně poblbaná noční můra!

Tak návštěva? Poblbaný vzorný bratrance a pitomá vzorná sestřenice? Proč sem musej jezdit a všechno kazit? „Jak dlouho tu zůstanou?“

„Celý den,“ odpověděla máma. „Dáme si oběd a pak půjdeme všichni na procházku.“

Na **procházku**? zděsil se Norm. Pokud je něco ještě horšího než muset být s tím vzorným příbuzenstvem, tak je to muset s nimi jít na nějakou poblbanou procházku! Norm ani za normálních okolností nějak nechápal, k čemu procházky jsou. Dost toho krucitrdlo nachodí i bez procházek!

Například **chodí** do školy.

Chodí do schodů a ze schodů.

Dokonce občas **dojde** až k telce a přepne ručně programy, když nemůže najít ovladač a po ruce nejsou bráchové a on jim to nemůže poručit.

Chození se zkrátka provozuje, když se člověk potřebuje dostat z bodu

A do bodu B, a to v nejkratším

možném čase a nejkratší

možnou trasou. Chození

rozhodně není nic, co

by člověk dělal pro

zábavu!

„To nemyslíš vážně, mami! Na **procházku**?“

„Co se ti na tom nezdá, Normane?“

„No právě že se mi to nejspíš jenom **zdá!**“

„Ale ale, nebuď tak protivný.“

Norma něco napadlo. Přece jen tu je jeden způsob, jak by ten běs mohl být aspoň přibližně snesitelný.

„Můžu si vzít kolo?“

„Ne, nemůžeš si vzít kolo! Je to **procházka!**“

Norm si smířeně vzdychl. Věděl, že z tohohle se skoro jistě nevyvlíkne, leda snad že by ho skolila nějaká neléčitelná tropická choroba.

„No tak nevyváděj, Normane,“ řekla máma. „Až tak hrozí snad nejsou, ne?“

Hrozí? pomyslel si Norm. Jeho bratřenci a sestřenice jsou horší než hrozí, ty obludy se vzornými účesy a vzorným chováním. A v jednom kuse plácají o tom, jak hráli na kdovíjaký nástroj na nějakém debilním koncertu nebo jak pojedou do nějaké země, o které Norm jaktěživ ani neslyšel. Jo, a nemuseli se přestěhovat do menšího domu, protože jsou švorc! Kdyby je nutili jíst levné supermarketové čokoládové lupínky, v tu chvíli by volali na Linku bezpečí!

„Že ne?“ zafuněl si jen pod fousy.

„Prostě přijede návštěva a hotovo!“ vybafla máma, která měla zjevně o hodně lepší sluch, než si myslel.

„A předpokládám, že taky ani jeden **nikdy neprdí,**“ prohlásil Norm.

„Broučku, prostě se seber a udělej, co po tobě chci,“
křikla na něj máma.

Norm se otráveně vysoukal z postele a šel otevřít okno. Jak ty vzorné bratrance a vzornou sestřenicí zná, nejspíš vážně **neprděj**. A pokud ano, pravděpodobně to krucitrdlo voní po kytíčkách nebo tak.

Norm se letmo podíval ven. Vypadá to, že bude pěkně pršet. Nebe mělo barvu... barvu... Norma nějak nena-
padalo, jakou barvu že to nebe má. Ale jeho vzorní brat-
ranci se vzornou sestřenicí by určitě dokázali říct jakou,
a jak je zná, nejspíš by na to krucitrdlo hned napsali
báseň. A sami od sebe!

Jsou to zkrátka poblbaný hříčky přírody, pomyslel si
Norm a vlekl se ke schodům jako na opravu.

KAPITOLA 3

„Čau Normane!“ vyprskl Dave, sotva Norm vešel do kuchyně. „Kde máš ty čokokřupky?“

A Dave i Brian vyprskli a smáli se jak zjednaní. Norm se zamračil na mámu.

„Promiň, kotě,“ řekla máma. „Ale musíš uznat, že to byla legrace.“

„To jsem rád, že se dobře bavíš,“ prohlásil Norm nashťvaně.

Podíval se ven. Už se doopravdy dalo do deště. Takže hlavní otázka: jak moc se musí rozpršet, aby tu procházku odpískali? Bude stačit kratší, prudká přeháňka? Nebo bude potřeba průtrž mračen? Totální tropická bouře? Možná ani to by nemuselo stačit, říkal si Norm, i když aspoň by byla šance, že ho zasáhne blesk, což by bylo pořád nesrovnatelně lepší než být s těmi vzornými bratřenci a vzornou sestřenicí.

„Tak povídej, o čem se ti zdálo?“ vyzvídal táta. „Myslím kromě těch čokokřupek.“

„Ále, tak všelijak, však víš.“

„Ne, nevím,“ odpověděl táta.

„Proto se ptám, že nevím.“

„No, porůznu.“

„Porůznu?“

Norm přikývl.

„Porůznu například o čem?“

Norm chvílku přemýšlel. Moc do detailu by asi zacházet neměl, co?

„Byl jsem v supermarketu.“

„Vážně?“ povídá táta. „A dál?“

„A vyhodili mě z něj.“

„Za co?“

„Za to, že jsem si s deseti položkami stoupl k pokladně, kam se smí jenom s devíti a méně.“

„To bylo všechno?“ popichoval táta. „Nic víc?“

„Nic víc.“

„To bych rád věděl, co to znamená,“ zamyslel se Brian.

Norm se na svého prostředního bratra zadíval. „Jak to myslíš, že bys rád věděl, co to znamená? Proč by to mělo něco znamenat? O čem to mluvíš?“

„No přece co ten tvůj sen znamená,“ nedal se Brian.

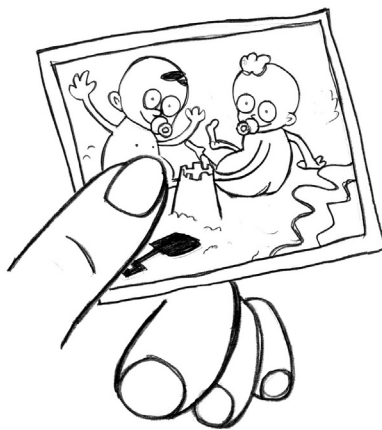
„Všechny sny něco znamenaj.“

„Ne, neznamenaj,“ odsekl Norm.

„A jo, a znamenaj,“ trval na svém Brian. „Čet jsem to v knížce.“

Norm si vzdychl. „Neznamená to nic a to je jediný, co to znamená.“

Jenže už v tu chvíli mu bylo jasné, že Brian má nejspíš pravdu. Jeho sen pravděpodobně něco znamená. A jeden nemusí být psychoano... psychiane... nebo **jak se jim krucitrdlo nadává**... aby na ten význam přišel. Samozřejmě to souvisí s tím jejich stěhováním a s tím, že nemají peníze a musejí šetřit a tak dále. A to, že byl nahý? To bude určitě nějak souviset s tím, že Chelsea viděla tu fotku. Tu, jak jsou na ní on a jeho nejlepší kámoš Mikey a oba nahatí. Jasně, je to fotka pořízená na pláži v době, kdy byli mrňata, ale stejně. Stejně je to jedna z věcí, kterou moc neradi vidíte v rukou svého úhlavního nepřítele, když je vám třináct. Anebo v rukou kohokoli, když jsme u toho. Ale **obzvlášť** když je vám třináct. Což Normovi připomnělo, že Chelsea tu fotku pořád má. Bude s tím něco muset udělat, a fofrem.

Norm si všiml, že se na něj Brian pořád dívá.

„Co zas?“

„Něco to znamená,“ povídá Brian. „Nemůže to znamenat vůbec nic.“

„Znamená to, že mě vyrazili z poblbanýho supermarketu, to je všechno!“ vyjel na něj Norm.

„Nemluv sprostě,“ pokáral ho Dave.

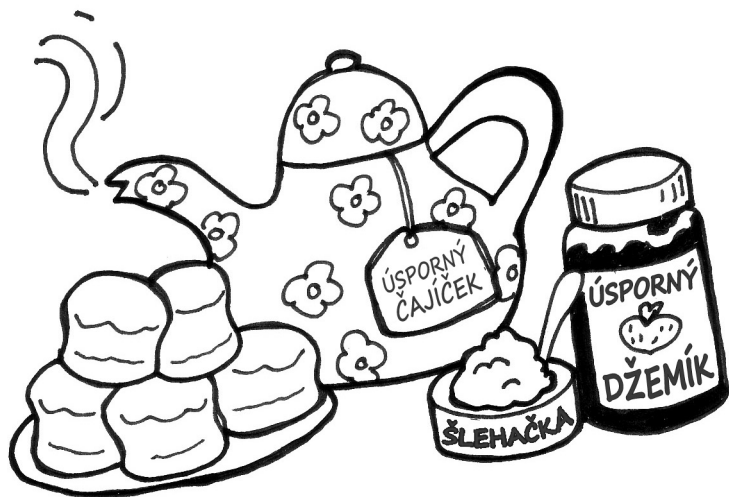
„A ty taky radši sklapni, ty zrůdičko mrňavá!“ sykl na něj Norm.

„Ale no tak, no tak, chlapci,“ řekla máma. „Přestaňte se hašteřit. Máme práci.“

Norm se zakabonil. „Práci?“

„Musíte si uklidit u sebe v pokojích,“ vysvětlil táta.

No jasně, řekl si Norm. Přece přijedou vzornáci. Sám pámbu ví proč, ale to vždycky musí být celý dům jako ze škatulky. I kdyby k nim náhodou na čaj skákla královna, stačilo by vyluxovat v obýváku a vytrít podlahu na záchodě, ale když se přivalí ta poblbaná vzorná návštěva, musí se vypíglivat celý dům od sklepa po střechu, kru-citrdlo!

„Ještě že zatím nemáme toho psa,“ ozval se táta. „To by se toho asi uklízelo ještě o něco víc.“

Brian a Dave se zasmáli.

„Myslím to vážně, kluci,“ povídá táta. „Jestli ten pes nebude čistotný, poletí z domu.“

„Aha, teď jsem si vzpomněl,“ vložil se do debaty Norm.

„Na co?“ zajímalo mámu.

„Na něco dalšího z toho snu.“

„A co?“ zeptal se táta.

„Ale nic, na tom nesejde.“

„Jen povídej, broučku,“ pobídla ho máma. „My se ti nebudeme smát.“

„Čestný, mamí?“

„Na mou duši.“

Norm přesto váhal. „Byl v něm pes, co řídil auto. Mluvící.“

Brian se zamračil. „Mluvící auto?“

„Ne mluvící auto, ale **mluvící pes**, ty tuponi!“

„Týjo, aha,“ přikývl Brian. „Protože to by bylo fakt divný!“

„Cože? A na mluvicím psovi nic divného není?“

„No, je na to taková říkanka, znáš to, ne?“ povídá táta.

„Neznám, tati,“ přiznal se Norm. „Jaká?“

**„Páteční sen, v sobotu prozrazený,
v dobrém či špatném bude vyplněný.“**

„C-coto?“ nechápal Dave.

„To se jen tak povídá,“ vysvětlovala máma. „Znamená to, že když se ti v noci z pátku něco zdá a v sobotu o tom druhým povíš, tak se ti to splní.“

„No to teda krucitrdlo doufám, že nesplní,“ vybafl Norm a bylo mu jasné, že to, jak byl v supermarketu nahatý, si určitě musí nechat pro sebe.

„Nemluv sprostě,“ povídá Dave.

KAPITOLA 4

Norm se beze spěchu sunul zpátky do patra a na koberci pořád nejasně viděl fleky v místech, kde se vytenoval Simon Cowell. Dost blbé jméno pro psa, pomyslel si. Typický Brian. A taky je to u Briana typická hloupost, myslet si, že si krucitrdlo na ulici najde psa a nechá si ho. Což teda nenechá. Jenže ti jejich hloupí rodiče se pak prostě sebrali a slíbili jeho bratrům psa, aby jim nějak vynahradili to „trauma“, že se museli stěhovat. No to je krucitrdlo fakt neuvěřitelný, když se nad tím zamyslíte, pomyslel si Norm – a příhodně zapomínal, že on sám z toho taky nevyšel zrovna špatně, protože si mohl vytunit kolo.

Norm vešel k sobě do pokoje a podíval se na plakáty na stěnách. Jednou se takhle na obálce časopisu pro fanoušky horských kol ocitne i on sám. Jasně, jednou on udělá do objektivu obrovitánský skok a zapózuje v letu. Jednou on bude stát na stupních vítězů a bude zvedat v rukou pohár pro mistra světa! No, ale ještě pár let to

OLO, TO JE ONO!

ento
něsíc:
NORM

3,50€

JEDNIČKA
a největší borec
všech dob!!

64535087

asi potrvá. A mezitím si to vyžádá obrovskou porci dřiny a obětování. Ale nakonec se tam dostane. Máma s tátou nějak dali dohromady dost peněz na novou přední vidlici, pedály a extra lehká říditka, a to je krok správným směrem.

„Normane?“ křikla máma z přízemí.

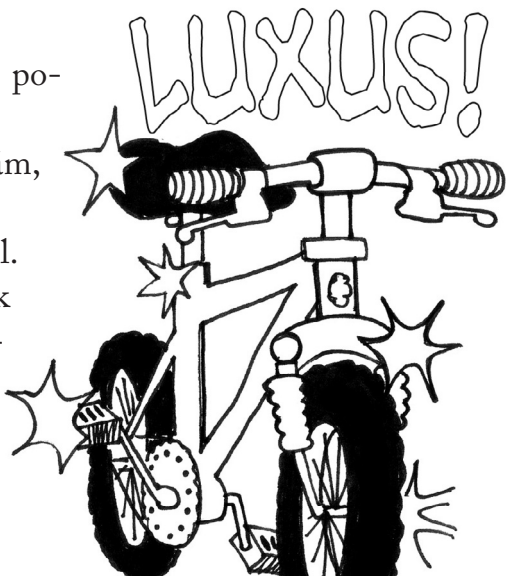
„Joo?“ odpověděl taky křikem.

„Doufám, že si už uklízíš v pokoji, ne že by sis tam jenom stál s hlavou někde v oblacích!“

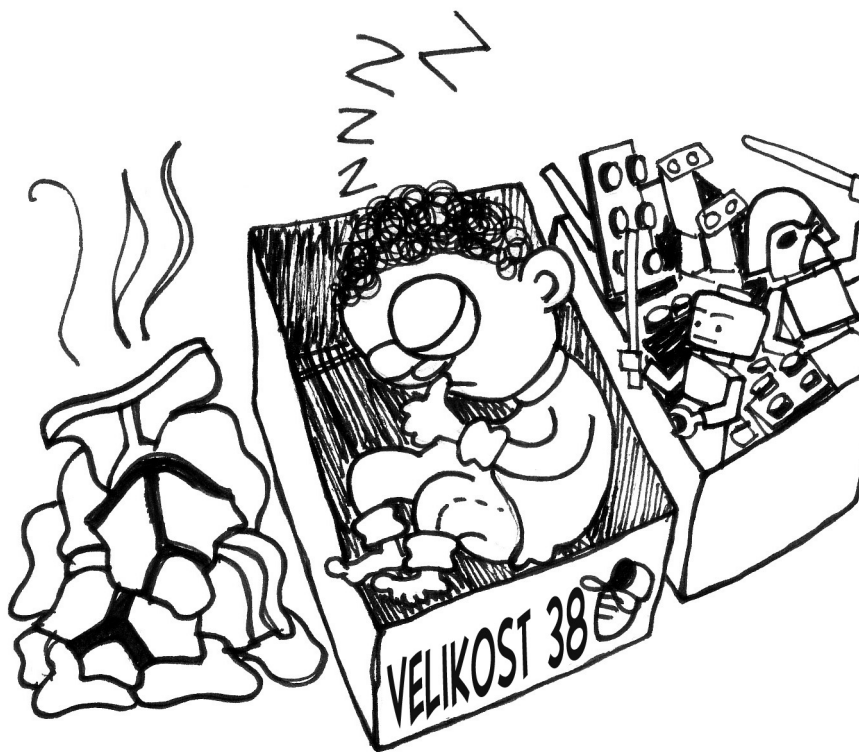
Jak to *propána ví?* pomyslel si Norm.

„Jasně že už makám, mami!“ zahulákal.

Norm se rozhlédl. Když už má člověk pokoj velký jako krabice od bot, má to aspoň tu jedinou výhodu, že jeho uklízení (když

se mu nejde vyhnout) netrvá dlouho. Není tu místo na šatní skříň a vlastně ani na prádelník. Všechno se prostě cpe pod postel – včetně Dava, v jednom případě. Vůbec si tehdy nevšimli, že se ztratil. Až když nepřišel na čaj, napadlo je vyslat pátrací oddíl. A když ho konečně našli, spal jako špalek, stočený mezi hromádkou Normových starých kalhot a krabicí s dílky Lega ve stylu Hvězdných válek.

Norma brzy zase něco rozptýlilo, takže za chvíli už listoval jedním kolařským časopisem. Obzvláště ho zaujal článek o tom, jaký konkrétní tvar sedadla se hodí k jakému konkrétnímu tvaru zadku.

„Normane!“ zaječela máma.

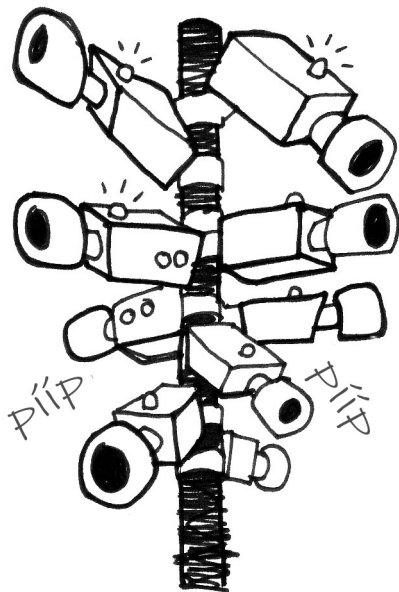
„Jooo?“

„Doufám, že tě zas něco nerozptýlilo?“

Megakrucitrdlo, pomyslel si Norm. Jak ona to dělá? Začínal mít podezření, jestli mu sem máma nenarafičila průmyslovou televizi a nemonitoruje ho z nějaké tajné řídicí místnosti hluboko pod domem.

„Tak co je?“ křikla máma, když pořád neodpovídal.

„Co je s čím, mami?“ odpověděl křikem Norm, který teď už slintal nad reklamou na novou kolařskou apku, kterou si člověk může stáhnout do chytrého telefonu. Ne že by tedy on osobně měl chytrý telefon. Ten jeho poblbaný mobil není chytrý ani omylem, je to tupoň tupá, jak si trpce

pomyslel. Umí tak nanejvýš volat a posílat esemesky, to je zhruba všechno. Upřímně řečeno je trapné nechat se s ním vidět na veřejnosti.

„Říkala jsem, že doufám, že tě zas něco nerozptýlilo!“ vysvětlovala máma.

„Jasně že ne, mami!“ zahulákal.

„To je dobře, protože tady každou chvíli budou!“

„A kdo jako?“

„Strýc a teta! Kdo asi?“ na to máma.

„A jo, sakryš,“ ucedil si Norm pod fousy. Na pár skvělých chvil opravdu zapomněl, že příbuzní přijedou. A teď zase s pořádnou ranou přistál zpátky na zemi.

Ozvalo se zaklepání na domovní dveře.

„Jdu tam!“ křikla máma, což bylo dobře, protože Norm neměl vůbec v úmyslu jít

otevřít sám. Čím víc to půjde oddálit, tím líp. Každá vteřina bez bratranců a bez sestřenice je dobrá.

Ale ukázalo se, že nakonec za dveřmi vůbec není ro-
dinná návštěva, ale Mikey. A pořád lilo. Mikey by asi
nemohl být o moc promočenější, kdyby si vlezl oblečený
do sprchy.

„Á, to jsi ty, Mikey,“ řekla máma.

„Jo, to jsem já,“ zazubil se Mikey.

Načež nastalo trapné ticho.

„Pozvala bych tě dovnitř, ale nechci, aby bylo všude
mokra, čekáme totiž návštěvu.“

„To je v poho,“ přikývl Mikey.

„Nezlob se.“

„Nezlobím se.“

„Čaues, Mikey,“ povídá Norm. Objevil se vedle mámy
v rekordním čase, protože jen co zaslechl hlas nejlepšího
kamaráda, bral schody dolů po třech.

„Dobrý, Norme? Jdeš ven?“

„To bohužel nepůjde, Mikey,“ prohlásila máma, než
stačil Norm odpovědět sám za sebe.

„Fakt nemůžu, mami?“ zaškemral Norm.

„Sám víš, že to nejde, zlato.“

„Ani na pár minut?“

„Ani na pár minut,“ odpověděla máma. „Je mi to líto,
broučku.“

Norm se podíval na Mikeyho. Sklesle a zdrceně. Ke
vší mrzutosti ještě přestalo pršet. A protože zatím nejví

žádné známky té neléčitelné tropické choroby, vypadá to, že se procházce nevyhne.

„Náááávštevá,“ protáhl.

„To jako ty dva, jak je nesnášíš?“ pochopil z jeho tónu Mikey.

„Jo.“

„**Normane!**“ řekla máma.

„No co, nemůžu je vystát,“ hájil se Norm.

„Jsou to tvoji příbuzní!“

„A má bejt? To přece neznamená, že je musím mít rád.“

„Ale...“

„Nemůžeš mě **přinutit**, abych je měl rád, mami. Na to není žádný zákon.“

„Já vím, zlatíčko, ale...“

„Ale co?“

„Co se ti na nich vlastně tak nelíbí?“

„Všechno,“ vypálil od boku Norm, jako by o tom ani nemusel přemýšlet. Což teda nemusel.

„Všechno?“ podivila se máma.

Norm přikývl.

